

Legenda z letovských hřbetů (LETOVSKÁ RODINNÁ HRA za poznáním přírodních krás)

Žil byl kdysi dávno jeden neobyčejný chlapec. Odmalička rozuměl řeči zvířat, ptáků, stromů a zkoušel hovořit i s kameny. Jedenkrát se mu přihodilo, že při své ranní procházce lesem uviděl v mechu ležet cosi, co jeho oči ještě nikdy nespátřily. Bylo to velké asi tak jako pecen chleba, jeden by řekl, že je to kámen, barvy bělošedé, s kresbou zelenkavé klikatice. Chlapec se zprvu bál přiblížit. Nahánělo mu to strach. Ale jakoby ho nějaká zvláštní síla neodolatelně vedla. Ani nevěděl jak, najednou klečel v mechu přímo u toho. Položil dlaň na tu věc ležící na mechovém polštáři a ke svému údivu pocítil teplo. Kámen přece studí, řekl tiše celý překvapený. Ukazováčkem se zaujetím přejížděl po klikaté čáře. A tu si uvědomil, že uvnitř cosi tepe. Jakoby se tam něco probouzelo. Téměř ve stejném okamžiku uslyšel tlumené praskání. Vzápětí se na povrchu začaly objevovat drobné trhlinky. V úleku uskočil. V hlavě mu vířilo tisíce myšlenek. Nebyl to kámen. Bylo to vejce. A ne ledajaké. Bylo dračí.

Ve vajíčku se probudil malý dráček. Vyklubal nejdříve hlavičku, potom pařátky, stažená drobná křídla, další pařátky a nakonec ocásek. Dráček byl zprvu celý šedý, ale na slunci, jehož paprsky pronikaly lesním porostem až k němu, najednou zezelenal a na zádech se mu vybarvila zvláštní klikatá kresba. Stejná klikatice jako byla prve na skořápce jeho vajíčka. Dráček před chlapci před očima rostl, až z něho byl veliký drak s obrovskými křídly. Sluneční paprsky se vpíjely do drakovy kůže. Ta mocí slunce sílila a v té záři se na ní zaleskly barevné šupiny. Drak kouřil na chlapce žluto oranžové oči. Jako by ho svým pohledem pobízel, nasedni, proletíme se spolu. Chlapec se chvíli rozmýšlel, ale stejná síla, která ho prve vedla přiblížit se k vejci, ho i teď přiměla nasednout drakovi na záda. Udělal to. Drak v tu chvíli mávnul mohutnými křídly a cukavými pohyby se vznesl vzhůru nad kopce. Nedivme se, vždyť to byl drakův první let v životě. Chlapec se držel ze všech sil a trochu se bál, že se zřítí z té dechberoucí výšky dolů. Brzy se však oba uklidnili a začali zvolna dýchat. Pod sebou měli celý kraj jako na dlani. Kochali se tou nádherou. Pozorovali zvláště hřbety kopců a skaliska, která se možná ne náhodou podobala svým klenutím dračím hřbetu. Pluli vzduchem hýčkaní vlnami větrných proudů. Spátřili řeku. V celé své rozvážné kráse se s pružností vodě vlastní vlnila jistě mezi svými břehy. Její břehy strážily vzrostlé stromy i nižší keře a traviny. Babičky vrby se starostlivě skláněly nad její hladinou, aby tak rozmlouvaly s vodními přáteli. Chlapec se zaujetím hleděl na řeku a stromy pod sebou. Uvědomoval si, jak jiný pohled se mu naskýtá. Byl přeci zvyklý naslouchat těmto hlasům, ale když stál na zemi vedle nich, když se dotýkal kůry stromů. Teď plul na dračím hřbetě v oblacích. Cítil se jako pták. Z výšky je všechno tak malinké a vidím toho tolik do šířky a do hloubky. Takhle nějak se cítí ptáci, plachtí v záplavě světla, volně, svobodně, žádné překážky a bystře hledí dolů, pomyslel si. Mám v sobě najednou tolik odvahy a síly, výskl radostně. Po chvíli uslyšel draka tiše hovořit: Jsem rád, že jsi mě osedlal. Jsem teď tvůj drak. Budu ti sloužit, jsi mým pánem. Jsem šťastný, že vezu na svém hřbetu člověka jako jsi ty. Cítím tvou sílu, odvalu a moudrost. Udělám pro tebe všechno, co si budeš přát. Ty, jediný na světě, znáš mé jméno, mé jméno, mé jméno... šumělo poslední slovo vzduchem. Chlapec chvíli přemýšlel a pak řekl nahlas, ale vždyť já tvé jméno neznám, nikdy jsem ho neslyšel, nikdy jsi mi ho neřekl.

Z úst draka tiše a pomalu vycházela hláska za hláskou...

Ččč...aaa.....bbb.....rrr.....aaa.....kkk. Čabrak, zašeptal chlapec.

Drak Čabrak a Dračí jezdec, zaznělo z dračích úst. A chlapec už najednou nebyl malým

chlapcem, jako by ve vzduchu dospěl. Když se snesli zpět na zem, s údivem si prohlížel své tělo. Jeho drobné dlaně se zvětšily, jeho malá chodidla se protáhla a s velkou silou a pevností seskočila z drakova hřbetu. Po boku draka stál najednou dospělý muž Dračí jezdec. Od té doby spolu kráčeli životem a pluli v oblacích. Rozhodli se, že budou ochraňovat celý tento kraj řeky Berounky. Starali se o blaho všech, kteří v tomto kraji žijí. Žádná zlá obluda si do tohoto kraje netroufla. Každý takový netvor již z dálky cítil, že tady vládne divoký duch silného draka zkrocený moudrým Dračím jezdcem. Tak velká byla jejich spojená síla. A tak byl celý tento kraj v bezpečí po dlouhá, dlouhá léta.

Jenže jednoho dne se stalo něco, co všechno změnilo. Dračí jezdec za záhadných okolností zmizel. Nikdo neví jak a proč. Prostě, najednou tu nebyl. Drak zde však zůstal, osamocený, nešťastný ze ztráty pána. Jeho smutný táhlý řev se ozýval za nocí ze sluje v kopci. Někdy se stávalo, že drak vyletěl do povětří a svůj smutek proměnil v obrovský vztek. Z huby mu šlehaly smrtonosné plameny a způsobovaly obrovské požáry. Někdy lehly popelem nebohé stromy, jindy domy. Dračí běsnění způsobovalo zkázu. Kéž by se tak znovu objevil Dračí jezdec, který by toto běsnění zastavil a draka zkontroloval, bylo nejhlubší přání všech obyvatel kraje. Kéž by náš kraj byl znovu tak bezpečný jako dříve, přáli si všichni. Uplynulo mnoho a mnoho vody v řece a i drak, který může žít tisíce a tisíce let, přeci jen trochu zestárl a zeslábl. Většinu svého času odpočíval ve své sluji a jeho běsnění již nebyla tak častá. Přesto ale jednou za čas vyletěl a vyšlehl své spalující plameny.

Jedinou spásou bylo dát drakovi pána, někoho moudrého, silného a odvážného, kdo by dokázal jeho sílu ovládnout a zkontrolovat. Kdo by dokázal jeho sílu pojmenovat a tím jí dát směr a hranice tak jako je dáva řeka vodě svými břehy.

A tak je to teď, milí letovští a poberounští přátelé, na nás všech. Proměňte se právě vy v Dračího jezdce. Staňte se moudrým dračím pánem, který dokáže projít nelehkou stezkou se sedmero úkoly až k dračí sluji ve skalním hřbetu. Snad v sobě najdete dost odvahy ke zkrocení draka. Kéž se nám společně povede díky nasazení sil nás všech nastolit v našem milovaném kraji řeky Berounky znovu klid, mír a bezpečí.

INSTRUKCE K BOJOVCE

Po přečtení a/či poslechu příběhu se vydejte na polní cestu Ke Skalicům začínající z ulice Karlštejnská těsně u letovského kruhového objezdu u Motoservisů Kasl. Tam na vás čeká první úkol. Celkem vás fáborky zavedou k sedmero úkolům. Úkol vždy visí v podobě zalaminované zprávy ve výšce očí. Je tedy dobře vidět. Úkoly postupně splňte a zapamatujte si / či zapište na papír zvýrazněnou hlásku v zadání úkolu, postupně z těchto zvýrazněných hlásek totiž vznikne slovo důležité pro splnění posledního sedmého úkolu. Je možné, že se vám na konci cesty doslova otevře dračí skála i se svým pokladem. Hodně štěstí!

přejí Pavla Soletka Krátká a Tereza Šedivá (MŠ Lety, třída Mravenci)

PS: Je třeba vydat se na cestu s odhodláním, pevnou vůlí a také dobrým vybavením. Může se hodit tužka a papír, obzvláště pokud bude počasí drsnější, doporučujeme všeliká povzbuzovadla a dobrou svačinku pro děti i dospělé.